

Nr 362

Av herr Kristiansson, Axel, och herr Fälldin, om rätt att uppföra mindre egnahem utan byggnadstillstånd.

(Lika lydande med motion nr 449 i Andra kammaren)

Sedan 1965 inräknas allt bostadsbyggande — också av egnahem — i bostadskvoterna. Egnahemsbyggandets inrymmande i kvoteringen har främst för landsbygdens del inneburit en avsevärd minskning i bostadsbyggandet. Genomgående är tilldelningen långt mindre än exempelvis den byggnation som försiggick åren närmast före kvoteringens genomförande. I ett flertal kommuner rör det sig om bara några enstaka tillstånd. Exempel finns också på kommuner som ställts helt utan tilldelning.

Våren 1966 inbegreps också byggandet av bostäder utan statliga lån i byggnadsregleringen. Härigenom stoppades också möjligheten att med egna medel företaga något som helst byggande av åretruntbostäder utan tillstånd. För innevarande år kommer endast ett mycket begränsat antal dylika tillstånd att beviljas.

Samtidigt med denna mycket hårda begränsning av egnahemsbyggandet utan statliga lån, också utan s. k. ränteeftergift, är fritidsbyggandet i princip oreglerat upp till en bostadsyta om 80 kvadratmeter. Inom denna byggnadssektor finns också en mycket stark dragning mot den maximala storleken, och de större fritidsbostäderna är numera ofta av samma standard som åretruntbostäder, trots att de som regel användes endast en liten del av året och därtill i regel byggs av folk som redan har en bostad.

Man kan således konstatera att det enda bostadsbyggande som får ske fritt och obegränsat, även då eget kapital finnes, är byggande av fritidshus. Det kan starkt ifrågasättas varför inte egnahem för åretruntanvändning också får uppföras under samma förutsättningar intill den maximala storlek som gäller för fritidsbyggandet. En uppmjukning av bestämmelserna härvidlag, innebärande att för egen räkning egnahem av den nämnda storleken fritt finge uppföras, skulle säkerligen utan större ansträngning av det totala investeringsutrymmet lösa bostadsfrågan för många. Vid byggnadsprojekt av denna storleksordning kan nämligen den egna arbetsinsatsen i stor utsträckning utnyttjas. För många familjer är därtill också denna bostadsyta tillräcklig. För mötande av eventuellt framtida krav på högre bostadsstandard — större bostadsyta — kunde lämpligen planlösning för framtida utbyggnad (skuggritning) redan från början utföras och granskas. Därigenom skulle man undvika extra fördyring vid framdragande av värme och sanitära ledningar etc.

Bostadsbristen jämte den hårda kvoteringen av här åsyftad egnahemsbebyggelse har redan lett till att åretruntbostäder uppföres under beteckningen fritidsstugor på områden som ursprungligen ej avsetts för sådana. Man kan på goda grunder förutse att denna utveckling kommer att starkt öka. Detta leder till en blandbebyggelse som inte var avsedd vid byggnadsplanens fastställande och som ur många synpunkter inte är önskvärd. Bosättningen blir härigenom fellokaliserad, vilket ofta förorsakar kommunerna ökade kostnader för skolskjutsar, renhållning, snöröjning etc. Samtidigt får av samma kommun inköpt tomtmark avsedd för helårsbostäder med däri gjorda investeringar i vatten- och avloppsnät jämte vägar ligga oanvänd.

Med stöd av vad ovan framhållits får vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta att egnahemsbebyggelse upp till en storlek av 80 kvadratmeter för byggarens egen räkning må vid egen kapitalanskaffning uppföras utan byggnadstillstånd.

Stockholm den 25 januari 1967

Axel Kristiansson (cp)

Thorbjörn Fälldin (cp)

Nr 363

Av herr Eskilsson m. fl., om åtgärder för att minska arbetsbalansen inom lantmäteriet.

(Lika lydande med motion nr 579 i Andra kammaren)

I årets statsverksproposition har från lantmäteristyrelsens sida uppgivits att balansen i lantmäteristaten uppgår till 20 000 förrättningar och 15 000 uppdrag. Det är dessutom bekant, att en icke obetydlig dold balans, som ligger på förrättningsansökningar, torde finnas hos allmänheten, därför att man vet att väntetiden är så lång, att man icke finner det lönt att söka. Speciellt i fråga om icke-kommunala förrättningssökande är olägenheterna med lantmäteriets eftersläpning högst påtagliga. Det kan icke vara tillfredsställande, att man skall behöva vänta så länge på att få en erforderlig åtgärd verkställd. Visserligen har det tillsatts en kommitté för fastighetsbildningsväsendets organisation för framtiden, och det är att förvänta att utredningen kommer till ett organisationsförslag, som kan förhindra uppkomsten av förhållanden liknande de nuvarande.

Man kan emellertid icke räkna med att den nuvarande balansen och dess ef-